

O m

Ted van Lieshout

*Gedichten
& portretten van
kleding en schoeisel*

m o u w

m e

**Jij bent de ziel
van je kleren**

Grijs hemd, te saai
Groene trui, te versleten
Drie hemden, te krap
Drie sokken, te gewoontjes
Gestreept hemd, te gevangenisachtig
Rode trui, te verstikkend

I Ommouw me
Wij willen aan

Omnium in
unum
omnium in
unum
omnium in
unum

Verlaten

De dingen die ons nog weten.
De jongen die ons is vergeten.
De schurk die ons heeft uitgedaan,
ons liet slingeren op de grond naast
zijn bed, over de leuning van zijn stoel,
achteloos heeft gegooid
in de wasmand van zijn moeder.

Wij hielden van hem, omarmden hem,
wij waren altijd dicht om hem heen.
Toch heeft hij ons uitgedaan.
We dachten dat hij ons weer
op zou rapen, op zou vouwen,
zachtjes wegleggen op een stapel
in de kast tot de volgende keer.

Maar we zijn verlaten. Hij raakt ons
niet meer aan, praat niet meer in ons.
Onze mouwen zijn leeg, onze kraag
rust op de schouders van niemand.
Zijn we in de steek gelaten? Stilletjes
ingeruild voor een ander? Is hij vertrokken?
Durfde hij ons niet te vertellen dat hij
zich niets meer van ons aantrekt?

Rek me aan
Trek me aan
Rek me uit
Hoe vind je me
staan?

Wat is zijn?

Ik sterf
nog als ik
armen
niet voel.

De kou,
de leegte,
het niets
in mij.

Wat is zijn
als het
nergens om
heen is?

